NN 101/2019 (23.10.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-207/19-6 od 26. rujna 2019.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2046

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja SIOL d.o.o., Z., kojeg zastupa I. M., odvjetnica u Z., protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., koju zastupa predsjednik vijeća T. O., radi utvrđivanja mjerodavnog tržišta, na sjednici održanoj 26. rujna 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

»Poništava se odluka Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-01/18-03/02, urbroj: 376-11-19-24 od 22. veljače 2019. u dijelu kojim je tužitelj SIOL d.o.o., Z. određen operatorom sa značajnom tržišnom snagom na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji.«

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženice u točki I. izreke je utvrđeno da je mjerodavno tržište veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji, podložno prethodnoj regulaciji., a u točki II. je, među ostalim, i tužitelj određen jednim od operatora sa značajnom tržišnom snagom na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje točke II. odluke tuženice (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima – »Narodne novine« 20/10., 143/12., I52/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS).

Tužitelj u tužbi prvenstveno ističe da on isključivo pruža uslugu tranzita dolaznog telekomunikacijskog prometa između dva operatora, da nema vlastitu javnu telefonsku mrežu koja se pruža na fiksnoj lokaciji te da nema ni jednog krajnjeg korisnika. Stoga tvrdi da ne omogućava uslugu veleprodajnog završavanja poziva u svoju mrežu. Pretpostavlja da prilikom donošenja pobijane odluke tuženik nije primjenjivao mjerila primjenom kojih se prema članku 55. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/I3., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK, Zakon) procjenjuje značajna tržišna snaga operatora. Tvrdi da ni prema Preporuci Europske komisije od 9. listopada 2014. ne bi mogao biti utvrđen operatorom sa značajnom tržišnom snagom. Stoga predlaže poništiti točku II. pobijane odluke.

Tuženik u odgovoru na tužbu tvrdi da je jasno obrazložio da je za određivanje operatora sa značajnom tržišnom snagom na mjerodavnom tržištu relevantno postojanje potpisanog ugovora o međupovezivanju, a da nije relevantno da operator ima korisnike kao i vlastitu telefonsku mrežu. Tvrdi da je ovaj pristup primijenio primjenjujući Smjernice za analizu tržišta i ocjenu značajne tržišne snage na temelju regulatornog okvira EU-a za elektroničke komunikacijske mreže i usluge Europske komisije. Navodi da se analiza tržišta provodi uzimajući u obzir sadašnju situaciju na tržištu kao i predviđanja razvoja tržišta u razdoblju do završetka postupka sljedeće analize mjerodavnog tržišta. Nadalje navodi da je postupak analize mjerodavnog tržišta, kao i proglašenje operatora sa značajnom tržišnom snagom, proveden u skladu s člancima 52. do 54. ZEK-a, sve kako je obrazloženo u osporavanoj odluci. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženice (čl. 33. st. 2. ZUS-a).

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.